

Židom 11. kapitola – Sudcovia

A čo mám ešte hovoriť?

□ Lebo mi nebude stačiť čas, aby som rozprával o Gedeonovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftovi, Dávidovi, Samuelovi a o prorokoch,□

ktorí vierou zdolali kráľovstvá, robili spravodlivosť, dosiahli zaslúbenia,□

zapchali ústa levom, vyhasili moc ohňa, utiekli ostriu meča, zmocnili sa□

a vymanili od slabosti, stali sa junákmi v boji, ustúpiť prinútili tábory cudzozemcov.

Židom 11:32-38

Doba sudcov

V predchádzajúcej časti sme skúmali život viery Jozuu. Jozua voviedol Izraelcov do zaslúbenej zeme. Zomrel vo veku stodesať rokov. Pripomeňme si, aká bola situácia, keď izraelský národ vošiel do zaslúbenej zeme.

Boh ich vyviedol z otroctva v Egypte, aby naplnil svoje zaslúbenia dané otcom (Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi). Sľúbil im, že im dá celú zem a vyhladí pred nich všetky národy žijúce v tejto zemi. Toto zaslúbenie však bolo podmienené poslušnosťou Izraela podmienkam sinajsko-moábskej zmluvy, zmluvy zákona. Izrael sa však ukázal ako neposlušný a vzdorovitý už počas putovania do zaslúbenej zeme, už na púšti. Rovnakým zostal aj po vstupe do zaslúbenej zeme. Preto ani za čias Jozuu, ani po ňom nenastala situácia, keď by bol izraelský národ v zaslúbenej zemi slobodný od nepriateľských pohanských národov, ktoré v zemi pozostali, s ktorými museli Izraelčania neustále viesť vojny.

Po smrti Jozuu viedol ľud Júda (Sudcovia 1:1). Júda spolu so svojím bratom Simeonom porazili Kananeja a Ferezeja vo viacerých oblastiach a zaujali ich zem. Hospodin bol s Júdom. Na viacerých miestach vyhladili či vyhnali pohanské kmene a zaujali zem. Na iných miestach však izraelské kmene nedokázali premôcť pozostalé pôvodné pohanské národy a museli sa o zem s nimi deliť. Ak Boh dal a zosilneli, tieto pohanské národy im boli poplatné. Ak nie, museli s nimi neustále bojovať (Sudcovia 1. kapitola).

Boh svojmu ľudu túto situáciu vysvetlil. Poslal anjela, ktorý im oznámil: „*Vyviedol som vás hore z Egypta a doviedol som vás do zeme, o ktorej som prisahal sľúbiť ju vašim otcom, a riekol som: Nezruším svojej zmluvy s vami na veky*

“ (Sudcovia 2:1). Ale to malo platiť len za podmienky, že Izrael bude poslušný Božím príkazom:

”

Ale ani vy neučiníte zmluvy s obyvateľmi tejto zeme, ich oltáre rozboríte

“ (2:2). Izrael však neposlúchol: „

No, neposlúchli ste môjho hlasu; čo ste to urobili?

“ (2:2). Táto neposlušnosť mala ďalekosiahle následky: „

A preto som tiež povedal: Nezažením ich pred vašej tvári, a budú vám trními do bokov, a ich bohovia vám budú osídлом

“ (2:3).

Boh ponechal pohanské modlárske národy v zemi, aby svoj ľud skúšal, či mu budú verní, alebo sa nechajú zvieŕť okolitými pozostalými národmi do modlárstva a smilstva. Výsledok bol hrozný. O pokolení, ktoré žilo v zemi po Jozuovej smrti, platilo, že „*neznali Hospodina ani skutkov, ktoré učinil Izraelovi*“ a „*činili to, čo je zlé v*

očiach Hospodinových, a slúžili Bálom

“ (verše 10 a 11). Toto pokolenie skončilo takto: „

A tak opustili Hospodina, Boha svojich otcov, ktorý ich vyviedol z Egyptskej zeme, a odišli za inými bohmi, za bohmi z bohov národov, ktoré boli vôkol nich, a klaňali sa im a tak popudzovali Hospodina. A opustiac Hospodina slúžili Bálom a Astartám

“ (2:12-13). Božou odpoveďou boli časné Božie súdy (tresty): „

Vtedy sa zapálil hnev Hospodinov na Izraela a vydal ich do ruky lupičov, ktorí ich olupovali, a predal ich do ruky ich nepriateľov, ktorí boli naokolo, takže nemohli viacej obstáť pred svojimi nepriateľmi. Kamkoľvek vyšli, všade bola ruka Hospodinova proti nim na zlé, tak, ako hovoril Hospodin a ako im prisahal Hospodin, a bolo im veľmi úzko

“ (2:14-15).

Boh ich však nezavrhol definitívne. Opakovane sa nad nimi zľutovával, dávajúc im sudcov: „*A Hospodin im vzbudzoval sudcov, ktorí ich zachraňovali vyslobodzujúc ich z ruky tých, ktorí ich olupovali*

“ (2:16). Tento ľud bol tak tvrdej šije, že sa dokonca protivili aj sudcom, ktorí im boli od Boha na záchranu a vyslobodenie: „

Ale nepočúvali ani na svojich sudcov, lebo smilnili odchádzaním za inými bohmi a klaňali sa im.

Rýchle uhli z cesty, po ktorej išli ich otcovia poslúchajúc prikázania Hospodinove. Nerobili tak“ (2:17).

A tak život izraelského ľudu v zaslúbenej zemi bol ako na hojdačke. Nejaký čas (roky či desaťročia) sudcov počúvali a zažívali pokoj a Božiu priazeň, čo sa striedalo s obdobiami (desaťročiami), keď Boha neposlúchali, smilnili a modlárčili s okolitými pohanmi: „*A keď im vzbudzoval Hospodin sudcov, Hospodin bol so sudcom a zachránil ich z ruky ich nepriateľov, a bolo tak po všetky dni toho sudcu, lebo Hospodin želel počujúc ich vzdychanie pre ich utlačovateľov a ich honičov. A stávalo sa, keď zomrel taký sudca, že sa znova porušili a robili horšie ako ich otcovia idúc za inými bohmi, aby im slúžili a aby sa im klaňali. Neupustili od svojich skutkov a od svojej cesty tvrdohlavej. Preto sa aj zapálil hnev Hospodinov na Izraela, a riekol: Pretože tento národ stále prestupuje moju zmluvu, ktorú som prikázal ich otcom a nepočúvajú na môj hlas, ani ja nevyženiem viacej spred ich tvári nikoho z národov, ktoré zanechal Jozua, keď zomrel, nato, aby som nimi skúšal Izraela, či budú ostríhať cestu prikázaní Hospodinových chodiac v nich, ako ostríhali ich otcovia, a či nebudú. A Hospodin ponechal tie národy a nevyhnal ich rýchle ani ich nedal do ruky Jozuu*“ (Sudcovia 2:18-23).

Preto situácia izraelského národa za čias sudcov bola takáto: „*A tak bývali synovia Izraelovi v strede Kananeja, Heteja, Amoreja, Ferezeja, Heveja a Jebuzeja*

“ (Sudcovia 3:5). Boh tieto národy ani nevyhladil, ani nevyhnal spred Izraela preto, aby „*boli nato, aby nimi skúšal Izraela, aby sa zvedelo, či budú poslúchať prikázania Hospodinove, ktoré prikázal ich otcom skrze Mojžiša*

“ (Sudcovia 3:4). Izraelský ľud však v tejto skúške neobstál: „

A brali si ich dcéry za ženy a svoje dcéry dávali ich synom a slúžili ich bohom. A teda robili synovia Izraelovi to, čo je zlé v očiach Hospodinových a zabudnúť na Hospodina, svojho Boha, slúžili Bálom a Ašerám

“ (3:6-7). Vždy, keď Izrael neposlúchal, zapálil sa hnev Hospodinov a dal, aby ich okolité národy utlačali a ožobračovali. Vždy, keď sa nad nimi Hospodin zľutoval, dal im sudcu, ktorý bol pre ľud vodcom a záchrancom. Hospodin bol vždy so sudcom: „

A keď im vzbudzoval Hospodin sudcov, Hospodin bol so sudcom a zachránil ich z ruky ich nepriateľov, a bolo tak po všetky dni toho sudcu, lebo Hospodin želel počujúc ich vzdychanie

pre ich utlačovateľov a ich honičov

“ (Sudcovia 2:18). Sudca, zmocnený Božím duchom, bol mužom viery, viedol ľud a konal vierou veľké Božie skutky. Preto sú títo sudcovia, ako Gedeon, Barák, Samson a Jefta, spomenutí aj v jedenástej kapitole Listu Židom. O ich životoch a skutkoch viery sa dočítame v knihe Sudcov.

Sudcovia: □ Gedeon, Barák, Samson, Jefta

Po tom, ako izraelský ľud viedli Júda a Simeon, vzbudil Boh svojmu ľudu sudcu Otniela, ktorý bol synom mladšieho brata Kálefa. Otniel bol ľudu záchrancom. Za jeho „súdenia“ (vodcovstva) žil Izrael v pokoji 40 rokov. Po smrti Otniela sa opäť porušili. Preto ich Boh podrobil moábskemu kráľovi, pod ktorým trpeli 18 rokov. Potom im vzbudil Hospodin sudcu záchrancu Ehúda. Ehúd vyslobodil ľud spod moábskej nadvlády, a tak žil ľud 80 rokov v pokoji. Po Ehúdovi bol sudcom záchrancom Samgar. Samgar vierou pobil 600 Filištíncov ostňom na voly (Sudcovia 3:31). Po smrti Ehúda sa Izrael zase porušil a Boh ich vydal pod nadvládu kananejského kráľa Jabína, ktorý ich kruto utlačal 20 rokov. V tom čase súdila Izrael prorokyňa Debora. Vierou Debora primäla Baráka, aby zachránil Izraela spod tohto útlaku. Barák však váhal a odhodlal sa ísť do boja len ak pôjde Debora s ním. Debora a Barák pod Božím vedením a zmocnením vyslobodili ľud spod nadvlády Jabína. Túto záchranu Izraela vykonali vierou. Následne mal izraelský ľud pokoj 40 rokov.

Potom sa zase porušili a Boh ich vydal na 7 rokov do ruky Madiana. Opäť im dal sudcu, záchrancu Gedeona. Gedeonovi sa zjavil anjel Hospodinov, aby ho ustanovil za sudcu: „A Hospodin pozrel na neho a riekol: *Idi v tejto svojej sile a zachrániš Izraela vytrhnúc ho z ruky Madiana. Hľad’, poslal som ťa*

“ (Sudcovia 6:11-14). Gedeon oslobodil Izraela spod madiánskej nadvlády. Gedeon porazil Madiana vierou, pretože veril, že nebojuje vo svojej sile, ale tento boj bojuje sám Hospodin. „*Ale Hospodin mu riekol: Ja budem istotne s tebou, a zbiješ Madianov ako jedného muža*“ (6:16). Madian a Amalech boli porazení nadprirodzene, mocou Božou a rukou Gedeona.

Ale po jeho smrti sa Izrael opäť porušil: „*A stalo sa hneď, ako zomrel Gedeon, že znova smilnili synovia Izraelovi idúc za Bálmi a postavili si Bál-beríta za boha. A nepamätali synovia Izraelovi na Hospodina, svojho Boha, ktorý ich vytrhol z ruky všetkých ich nepriateľov dookola. Ani neučinili milosrdenstva s domom Jerubbálovým, Gedeonovým, podľa všetkého toho dobrého, ktoré učinil Izraelovi*“ (Sudcovia 8:33-35).

Po Gedeonovi bol ukrutným vladárom (tyranom) nad Izraelom Abimelech, Gedeonov syn s vedľajšou ženou (dievkou), ktorý nechal zavraždiť sedemdesiat Gedeonových synov. Boh tohto bezbožného muža a vladára odstránil. Po Abimelechovi sa stal sudcom a záchrancom Izraela Tóla z pokolenia Izachárovho, ktorý súdil Izraela 23 rokov. Po ňom súdil Izraela Jair Gileádsky 22 rokov. Po jeho smrti „*synovia Izraelovi zase robili to, čo je zlé v očiach Hospodinových, a slúžili Bálom a Astartám a sýrskym bohom, aramejským, a sidonským bohom, moábskym bohom, bohom synov Ammonových a bohom Filištínov a opustili Hospodina a neslúžili mu*“ (Sudcovia 10:6). Preto sa zanietil hnev Hospodinov a predal ich do ruky Filištínov a Ammoncov, ktorí trápili Izraela 18 rokov.

Vtedy vzbudil Hospodin Izraelovi za vodcu (knieža) Jeftu. Ten vyslobodil ľud spod nadvlády Ammoncov a súdil ľud 6 rokov. Jefta porazil Ammoncov vierou. Vierou rozumel, že Hospodin vydal Ammoncov do jeho ruky. Ammoncov porazil Božou mocou – Duch Hospodinov zostúpil na Jeftu (Sudcovia 11:29): „*A tak prešiel Jefta k synom Ammonovým, aby bojoval proti nim, a Hospodin ich dal do jeho ruky*“ (11:32).

Po ňom súdil Izraela 7 rokov Ibcán z Betlehema. A po ňom súdil Izraela Élon Zabulonský a súdil

Izraela 10 rokov. Po ňom súdil Izraela 8 rokov Abdón Piratonský. Po jeho smrti synovia Izraelovi robili zase to, čo je zlé v očiach Hospodinových, a Hospodin ich vydal do ruky Filištínov na 40 rokov (Sudcovia 13:1). Ako záchrancu z ruky Filištínov vzbudil Boh svojmu ľudu „nazareja Božieho“, Samsona, ktorého vlasy neboli od jeho narodenia strihané, pretože v nich bola jeho moc. Samsona Boh veľmi zmocnil a konal pri ňom veľké divy a zázraky. Obdaril ho veľkou (nadprirodzenou) silou. Samson holými rukami zabil leva. Čelúšťou osla zabil tisíc Filištíncov. Po ich porážke Boh zázrakom napojil Samsona vodou. Za filištínskej nadvlády súdil Samson Izraela 20 rokov.

Ale ani sudcovia neboli dokonalí a bez zlyhaní. Gedeon mal na jednej strane múdrosť, že odmietol stať sa panovníkom nad Izraelom, pretože vierou rozumel, že kráľom nad Izraelom je sám Hospodin, a sudcovia len spravujú ľud. „*Ale Gedeon im riekol: Nebudem ja panovať nad vami ani nebude panovať nad vami môj syn. Hospodin bude panovať nad vami*“ (Sudcovia 8:23). Na druhej strane však nerozumne zatúžil po zlate z koristi porazených madiánskych kráľov a dal z tohto zlata spraviť efod. Tento efod sa stal predmetom modloslužby izraelského národa: „

A Gedeon z toho urobil efod a zložil ho vo svojom meste, v Ofre. A smilnil tam celý Izrael chodiac ta za ním, a stal sa osídлом Gedeonovi i jeho domu

“ (8:27). Ani Samson, napriek svojej veľkej nadprirodzenej sile a obdarovaniu, nebol dokonalý. Samson sa zaľúbil do Delily, ktorá ho zradila a zapredala filištínskym kniežatám. Ostrihala mu vlasy, takže stratil silu, Filištíni ho chytili, oslepili a zajali. Boh sa však nad ním zľutoval, ešte raz mu prinavrátil silu a Samson zvalil počas slávnosti stĺpy v chráme modly filištínskeho boha Dáгона, spôsobiac zrútenie chrámu a smrť všetkých filištínskych kniežat a viac ako tritisíc Filištíncov, ktorí boli na postreší. Takto zabil viac Filištíncov, než koľko ich pobil za svojho života. Spolu s nimi zomrel v ruinách chrámu aj Samson.

Od smrti Samsona, až pokým nemal Izrael kráľa, bolo obdobie, ktoré sa dá charakterizovať jednou vetou: „*V tých dňoch nebolo kráľa v Izraelovi; každý robil to, čo bolo správne v jeho očiach*“ (Sudcovia 21:25). V tomto období sa udiali hrozné veci v Izraelovi, ktoré sú opísané v knihe Sudcov v kapitolách 17 až 21.

Naoma a Rút

V období sudcov sa udial aj príbeh Naomy a jej nevesty Rút (Rút 1:1). V zemi nastal hlad, a preto Elimelech z Betlehema vzal svoju manželku Naomu a dvoch synov a odišli do moábskeho kraja. Tam muž zomrel, Naoma ovdovela. Jej synovia si vzali za ženy Moábäanky. Žili tam asi desať rokov a aj jej synovia tam zomreli. Naoma sa rozhodla vrátiť sa do Judska, lebo sa dopyčula, že „*Hospodín navštívil svoj ľud dajúc mu zase chleba*“ (Rút 1:6). Jej nevesty, tiež už vdovy, sa vydali na cestu s ňou. Ale Naoma ich odhovárala a poslala ich navrátiť sa do domu ich rodičov. Požehnala im, aby sa opäť vydali a boli zaopatrené: „*Hospodín nech vám dá, aby ste našli odpočinok každá v dome svojho muža! A bozkala ich. Na to pozdvihli svoj hlas a plakali*“ (verš 9). Obe však chceli ísť s ňou: „*Nie, ale s tebou sa vrátíme k tvojmu ľudu*“ (verš 10).

Naoma ich naďalej presviedčala, aby sa vrátili domov, pričom argumentovala ich vydajom, aby im nebolo tak trpké, ako je jej. V jej vyjadreniach sa ukázalo, že rozumie tomu, že všetko to, čo na ňu prišlo, je pre to, že s manželom nekonali vo viere: „... *pretože ruka Hospodínova vyšla proti mne*“ (verš 13). Keď nastal hlad v zemi, Elimelech a Naoma sa mali vo viere spoliehať na Hospodína a nie hľadať nádej v moábskej zemi. Keďže nedostali priamu inštrukciu od Boha, že majú pred hladom odísť do moábskej zeme, mali vo viere zotrvať vo svojej domovine. Tento prvok Božej skúšky vidíme v dejinách Izraela opakovane. Opakovane Boh vystríha svoj ľud, aby nehľadal svoju nádej či záchranu v okolitých národoch, napríklad v Egypte, ale aby sa dokonale nádejal na svojho Boha. Naoma vierou porozumela, že s manželom v tomto zlyhali a konali neverne, a preto pokorne vierou prijala svoj údel ako odplatu od Boha.

Naomina nevesta Orfa sa nakoniec nechala odhovoriť a vrátila sa k svojej moábskej rodine.

Nevesta Rúť však nie, držala sa pevne Naomy. Z jej strany to bol skutok viery. Že to bol skutok viery, poznáme podľa toho, čo Naoma povedala o návrate Orfy: „*Hľa, tvoja švagriná sa vrátila ku svojmu ľudu a ku svojim bohom*

“ (verš 15). Naoma presviedčala Rúť, aby urobila to isté. „

Ale Ruť riekla: Nenúť ma, aby som ťa opustila a vrátila sa od teba späť; lebo kam ty pôjdeš, ta pôjdem i ja, a kde ty budeš bývať, tam budem bývať i ja; tvoj ľud môj ľud a tvoj Boh môj Boh

“ (verš 16). Aký bol rozdiel medzi Orfou a Rúť? Pre Orfu boli zemský prospech či prosperita dôležitejšie ako to, ktorému bohu bude slúžiť. Pre Rúť už bolo rozhodujúce, ktorému Bohu bude slúžiť, a to za akúkoľvek cenu. To je skutok viery. Rúť so svojim pohanským etnickým pôvodom sa vierou stala súčasťou Božieho ľudu, a to nielen toho etnického, ale nadovšetko toho pravého, ktorý je z viery.

Vierou získala ovdovelá Rúť svojho bohabojného manžela Boaza, podľa izraelského práva výkupníka, a porodila chlapca menom Obéd. Obéd je starým otcom kráľa Dávida (Rút 4:17-22). V záležitosti opätovného vydaja Rúť a v práve výkupníka konala aj Naoma vo viere. Napriek svojmu zlyhaniu, týkajúceho sa odchodu do moábskej zeme, dožila svoj život vo viere a ako verná Hospodinovi.

Samuel

Ďalším veľkým Božím mužom v dejinách izraelského národa bol Samuel. Samuela vierou počala i porodila jeho zbožná matka Anna a oddala ho Hospodinovi za služobníka (1. Samuelova 1. kapitola). Samuel vyrastal od svojho odstavenia od dojčenia u kňaza menom Éli v Síle. Samuel bol ešte mládenček, keď k nemu Boh prvý raz osobne prehovoril. Éliho synovia boli bezbožní a páchali hrubú nepravosť. Za to, že im Éli nezabránil, sa rozhodol Boh vykonať súd nad Éliho domom, čo oznámil skrze Samuela, keď k nemu prvýkrát prehovoril (1. Samuelova 3:11-14). Ako Samuel rástol, celý Izrael spoznal, že sa z neho stal stály a verný Boží prorok: „*A Samuel rástol, a Hospodin bol s ním a nedal padnúť niktorému jeho slovu na zem. A poznal celý Izrael od Dána až po Bér-šebu, že je Samuel verný a stály za proroka Hospodinovi. A Hospodin sa znova a znova ukazoval v Síle, lebo Hospodin sa zjavil Samuelovi*

v *Síle v slove Hospodinovom*

“ (1. Samuelova 3:19-21).

Samuel bol prorokom v Izraelovi v čase, keď bezprostredným nepriateľom boli Filištíni. Izrael vytiahol proti Filištínom, ale bol porazený. Išli vo svojej sile bez Božieho poverenia. Dokonca svojvoľne dali priviezť truhlu zmluvy, lebo si mysleli, že takto získajú Božiu prítomnosť a víťazstvo. Výsledkom tejto svojvôle a bezbožnosti bola veľká porážka Izraela. Padlo 30 000 mužov a truhla Božia bola ukoristená Filištínmi. Obaja synovia Éliho boli zabití. Keď sa to dozvedel Éli, spadol zo stoličky nazad, zlomil si väzy a zomrel. Takto sa vyplnil Boží súd nad Éliho domom oznámený cez Samuela, vtedy ešte len mládenčeka. Filištíni truhlu zmluvy nakoniec vrátili, pretože ich Boh navštevoval ranami. Truhla Božia bola po návrate v Kirjat-jearíme.

Následne ubehlo 20 rokov, počas ktorých Izrael žialil za Hospodinom (1. Samuelova 7:2). Vtedy prehovoril Samuel k ľudu: „*A Samuel povedal celému domu Izraelovmu a riekol: Ak sa celým svojím srdcom obraciate k Hospodinovi, odstráňte cudzích bohov zo svojho stredu i Astarty a upravte svoje srdce k Hospodinovi a slúžte jemu samému, a vytrhne vás z ruky Filištínov*“ (7:3). Ľud činil pokánie a poslúchol. Prorok Samuel sa tu stal sudcom Izraela (verš 6). Samuel obetoval zápalnú obeť Hospodinovi. Hospodin bol teraz na strane svojho ľudu a Filištínci utrpeli porážku. Mužovia Izraelovi honili Filištíncov až po Bét-kár. Tu na pripomienku porážky Filištíncov postavil Samuel pamätný kameň, ktorý nazval Ében-ézer (Kameň pomoci Božej) a povedal: „*Až potiaľto nám pomáhal Hospodin*“ (7:12).

Výsledkom tohto víťazstva bolo: „*A Filištíni boli zohnutí, ani neprišli viacej na územie Izraelovo.*“

A ruka Hospodinova bola proti Filištínom po všetky dni Samuelove. A tak sa navrátili mestá, ktoré boli vzali Filištíni od Izraela, Izraelovi, od Ekróna až po Gát, aj ich územie vytrhol Izrael z ruky Filištínov. A bol pokoj medzi Izraelom a medzi Amorejom. A Samuel súdil Izraela po všetky dni svojho života. A chodil z roka na rok a obchádzal Bét-el a Gilgal a Micpu a súdil Izraela na všetkých týchto miestach. A navracoval sa do Rámy, lebo tam bol jeho dom, a tam tiež súdil Izraela. A postavil tam Hospodinovi oltár “ (7:13-17).

Samuel súdil Izraela, až pokým nezostarol. Mal dvoch synov, ktorí po ňom mali súdiť Izraela, ktorých Samuel aj ustanovil za sudcov (8:1). Avšak títo dvaja boli bezbožní, brali úplatky a krivili súd (8:3). Kvôli tomu si Izrael prostredníctvom svojich starších žiadal, aby im Samuel ustanovil kráľa, ako aj okolité národy majú svojho kráľa. Takto vrcholí obdobie sudcov a začne sa preklápať do obdobia kráľov, čo bude témou nasledujúcej časti tejto série. Bol to Samuel, kto podľa Božieho pokynu pomazal Izraelovi jeho prvého kráľa. Samuel sa počas celého svojho života dokázal ako verný, spravodlivý a bezúhonný Boží muž viery.

Viera a poslušnosť

Na príklade sudcov opäť vidíme, ako súvisí skutok viery (vierou vykonal to a to) s poslušnosťou Božiemu slovu či Božiemu príkazu. Keď sudcovia vierou porazili nepriateľov, nebolo to tak, že by sa sami od seba rozhodli vykonať to či to alebo vstúpiť do takého či onakého boja. Aby skutok vykonal vierou, pod Božou mocou, dostali od Boha priamu inštrukciu, konali vo viere v jeho slovo. Niekedy, aby sa uistili, že budú konať podľa Božieho slova, pýtali si od Boha aj znamenie. Nebolo to tak, že by si sami niečo zmysleli a potom sa akože „zosilili vo viere“, aby mali dostatok viery to aj vykonať. Oni dobre rozumeli, že ak sa majú udiať veľké Božie skutky či víťazstvá, musí to byť podľa Božej vôle, podľa Božieho poverenia, že ich musí poslať Boh. A následne, ak budú Bohu veriť a konať poslušne, Božia moc bude s nimi a Boh sám vykoná ich rukou tie veľké divy a víťazstvá. Naopak, ak konali sami od seba, bez Božieho poverenia či vyslania, Boh nebol s nimi, stíhali ich porážky a zlé od Boha. Zreteľne to vidíme následne aj v období kráľov.

